

шопчето училище? Да му купимъ едно топче и да го пратимъ съ гръцкия циркъ... пари ще напечели!

Ученицитѣ се залѣха въ смѣхъ. Но шопчето не се ужъ обиди. То почна да ни убеждава, че подхвърлянето на желѣзната топка било нищо: това можелъ да прави всѣки, трѣбвало само човѣкъ да се поупражни. Проклетото врачанче, ужъ говорѣше добродушно, но изеднажъ скърши гласъ къмъ мене:

— А ти, каже, ако речешъ да се упражнявашъ, трѣбва да почнешъ съ по-лека топка, защото моята надали би могълъ дори да подигнешъ.

Жегнахъ се. Той да играе съ топката, като съ треска, а азъ да не мога дори да я подигна! Запършихъ ржжави, грабнахъ тежката желѣзна топка... Не щѣлъ съмъ да мога! Допрѣхъ я даже на колѣнетѣ си... Но дяволъ да го вземе, нали е топка, плъзга се! Пъкъ и прѣститѣ ми се нѣщо схванаха, та усѣтихъ — ще изтърва тежкото желѣзо. И за да не падне то върху нозетѣ ми, отблѣснахъ го отъ колѣнетѣ си най-напредъ и щѣхъ да падна съ него на земята, ако не бѣхъ успѣлъ да го хвърля и да препълзя на ржцетѣ си.

Какъвъ смѣхъ се дигна! А мене ми бликнаха сълзи на очитѣ отъ ядъ.

Следъ това вече азъ кротувахъ въ класа. Но кипѣше злоба въ гърдитѣ ми. И си думяхъ: ще дойде лѣтото и ще видятъ тѣ — и шопчето, и всички!...

А на пролѣтѣта учителѣтъ ни по география образува ученическо дружество „Черноморецъ“. „Имаме, казваше той, 300 к. м. морски брѣгъ и другъ още толкова по Дунава, а все още отъ насъ не излизатъ рибари, лодкари и моряци. Не знаемъ дори да плаваме!“